РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

21 януари 2010 година*

По дело C-444/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku (Полша) с акт от 27 юни 2007 г., постъпил в Съда на 27 септември 2007 г., в рамките на производство по несъстоятелност срещу

MG Probud Gdynia sp. z o.o.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, изпълняващ функцията на председател на първи състав, г-н E. Levits, г-н A. Borg Barthet, г-н M. Ilešič и г-н J.-J. Kasel (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н M. Poiares Maduro,
секретар: г-н K. Malaček, администратор,

* Език на производството: полски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 18 юни 2009 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за MG Probud Gdynia sp. z o.o, от г-н A. Studziński, radca prawny, и г-н M. Żytny, aplikant radcowski trzeciego roku,

— за полското правителство, от г-н M. Dowgielewicz и г-н C. Herma, както и от г-жа A. Witczak-Słoczyńska, в качеството на представители,

— за германското правителство, от г-н M. Lumma и г-жа J. Kemper, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-жа W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— за Комисията на Европейските общности, от г-жа S. Petrova и г-жа K. Mojzesowicz, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на някои разпоредби от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143), изменен с Регламент (ЕО) №°603/2005 на Съвета от 12 април 2005 година (ОВ L 100, стр. 1, наричан по-нататък „Регламентът“).

2 Запитването е отправено в рамките на производство, образувано по молба на полския синдик, натоварен с ликвидацията на MG Probud Gdynia sp. z o.o. (наричано по-нататък „MG Probud“), с предмет възстановяване в полза на масата на несъстоятелността на имущество на дружеството, запорирано в Германия.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Член 3 от Регламента, озаглавен „Международна компетентност“, гласи следното:

„1. Съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника, са компетентни да образуват

производство по несъстоятелност. За дружествата и юридическите лица, седалището според устройствения акт се презумира за център на основните интереси до доказване на противното.

2. Когато центърът на основните интереси на длъжника е разположен на територията на дадена държава членка, съдилищата на друга държава членка са компетентни да образуват производство по несъстоятелност само ако длъжникът притежава предприятие на територията на тази държава членка. Действието на това производство се свежда до имуществото на длъжника, което се намира на територията на последната.

[…]“

4 Член 4 от Регламента, озаглавен „Приложим закон“, предвижда:

„1. Ако настоящият регламент не предвижда друго, приложимият закон към производството по несъстоятелност и последиците от него е законът на държавата членка, на чиято територия е образувано производството, наричана по-долу „държава на образуване на производството“.

2. Законът на държавата на образуване на производството определя условията на образуването, провеждането и прекратяването на производството по несъстоятелност. Той определя по-специално:

а) при кои видове длъжници е допустимо производство по несъстоятелност;

б) кои имуществени активи се включват в масата на несъстоятелността и кои имуществени активи са придобити или прехвърлени на длъжника след образуването на производството;

в) съответните правомощия на длъжника и на [синдика];

[…]

е) как действа производството по несъстоятелност върху предявени правни искания на индивидуални кредитори, с изключение на висящи дела;

[…]“

5 Съгласно член 5, параграф 1 от Регламента „[о]бразуването на производство по несъстоятелност не засяга вещните права на кредитор или на трето лице върху материални или нематериални блага, движими или недвижими вещи […], които принадлежат на длъжника и в момента на образуването на производството се намират на територията на друга държава членка“.

6 Член 10 от Регламента предвижда:

„Последиците от производството по несъстоятелност по отношение на трудовите договори и правоотношения се уреждат изключително от закона на държавата членка, който е приложим към трудовите договори.“

7 В глава II от Регламента, озаглавена „Признаване на производството по несъстоятелност“, член 16, параграф 1 от същия предвижда:

„Всяко решение за образуване на производство по несъстоятелност, което е взето от компетентен съд на държава членка съгласно член 3, се признава във всички други държави членки от момента на влизането му в сила в държавата на образуване на производството.

[…]“

8 Член 17 от Регламента, озаглавен „Последици от признаването“, гласи:

„1. Решението за образуване на производството по член 3, параграф 1 съгласно закона на държавата членка на образуване на производството, има действие[то, предвиденото от закона на държавата членка на образуване на производството,] във всяка друга държава членка без допълнителни формалности, освен ако настоящият регламент не предвижда друго и докато в тази друга държава членка не е образувано производството по член 3, параграф 2.

[…]“

9 Член 18 от Регламента, озаглавен „Правомощия на [синдика]“, предвижда:

„1. Назначеният съгласно член 3, параграф 1 от съда [синдик] може да упражнява на територията на друга държава членка всички правомощия, които са му дадени от законодателството на държавата членка на образуване на производството, докато не се образува друго производство по несъстоятелност или докато не се предостави гаранция вследствие искане за образуване на производство по несъстоятелност в тази държава. По-специално той може да изнася имущество на длъжника извън територията на държавата членка, на която то се намира, при спазване на членове 5 и 7.

[…]“

10 Член 25 от Регламента гласи следното:

„1. Решенията[, свързани с] провеждането и приключването на производството по несъстоятелност, които са постановени от съд, чието решение за образуване на производството е признато съгласно член 16, както и конкордатът, който е одобрен от този съд, също се признават без никаква допълнителна формалност. Тези решения се изпълняват съгласно членове от 31 до 51 (с изключение на член 34, параграф 2) от Брюкселската конвенция [относно подведомствеността и изпълнението на чуждестранни съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана на 27 септември 1968 г. (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално

издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3)], изменена с конвенциите за присъединяване към тази конвенция [наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“].

Първата алинея се прилага и за съдебни решения, които произтичат пряко от производството по несъстоятелност, и които са тясно свързани с него, дори ако са постановени от друг съд.

Първата алинея се прилага и по отношение на съдебни решения за обезпечителните мерки, които са предприети след подаване на молбата за образуване на производство по несъстоятелност.

2. Признаването и изпълнението на решения, които са различни от предвидените в параграф 1, се уреждат от конвенцията, посочена в параграф 1, при условие че тази конвенция се прилага.

3. Държавите членки не са длъжни да признават или да изпълняват решение по параграф 1, което би могло да доведе до ограничаване на индивидуалната свобода или на тайната на кореспонденцията.“

11 Съгласно член 26 от Регламента „[в]сяка държава членка може да откаже да признае производство по несъстоятелност, което е образувано в друга държава членка, или да изпълни решение, което е постановено в рамките на такова производство, когато това признаване или изпълнение би предизвиквало последици, които явно противоречат на обществения ред на тази държава и по-специално на нейните основни принципи или на индивидуалните права и свободи, които са гарантирани от нейната конституция“.

Национална правна уредба

12 В Полша производствата по несъстоятелност се уреждат от изменения Закон за несъстоятелността и оздравяването („Prawo upadłościowe i naprawcze“) от 28 февруари 2003 г. (Dz.U. от 2003 г., №°60, позиция 535, изменена).

13 По силата на член 146, параграфи 1 и 2 от посочения закон съдебно или административно изпълнително производство срещу длъжник, започнало преди обявяването му в несъстоятелност, трябва да се спре по право към датата на обявяване в несъстоятелност, а неразпределените суми, получени в резултат на спряното изпълнително производство, трябва да бъдат включени в масата на несъстоятелността.

14 Съгласно член 146, параграф 3 същите разпоредби се прилагат, когато върху имуществото на длъжника е учредено обезпечение в рамките на охранително производство.

15 В съответствие с член 146, параграф 4 след образуването на производството по несъстоятелност срещу длъжника вече не могат да се образуват изпълнителни производства върху имущество от масата на несъстоятелността.

Фактите в главното производство и преюдициалните въпроси

16 От акта за запитване е видно, че с решение от 9 юни 2005 г. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku постановява образуване на производство по несъстоятелност по отношение на MG Probud, предприятие от строителния сектор, чието седалище е в Полша, но което извършва строителни работи в Германия посредством клон.

17 По искане на Hauptzollamt Saarbrücken (митническа администрация на Саарбрюкен) (Германия) с решение от 11 юни 2005 г. Amtsgericht Saarbrücken разпорежда запор на банковите активи на посоченото предприятие на стойност 50 683,08 EUR, както и запор на различни вземания, които последното има срещу германски съдоговорители. Тези мерки са взети в резултат на образуваното от Hauptzollamt Saarbrücken производство срещу директора на германския клон на MG Probud, който е заподозрян в нарушение на законодателството за командироване на работници поради неизплащане на възнаграждението и на социалноосигурителните вноски на много полски работници.

18 На 4 август 2005 г. Landgericht Saarbrücken отхвърля с определение подадената срещу това решение жалба. В мотивите към решението си тази юрисдикция посочва по-специално, че поради образуването на производство по несъстоятелност в Полша има основания за безпокойство, че ръководните кадри на MG Probud ще съберат бързо изискуемите вземания и ще прехвърлят съответните суми в Полша, за да пресекат достъпа на германските власти до тях. Landgericht Saarbrücken приема, че образуването на производство по несъстоятелност по отношение на имуществото на MG Probud не възпрепятства налагането на запор в Германия. Всъщност според тази юрисдикция образуваните в други държави членки национални процедури по несъстоятелност трябва да се признават в Германия, когато отговарят на условията по член 1, параграф 1 от Регламента и че са посочени в списъка в приложение A към този регламент. Приложеното към жалбата копие от решението обаче не дава възможност да се прецени дали действително става въпрос за образувано в Полша производство по несъстоятелност, което трябва да се признае в Германия на основание приложение A.

19 В рамките на производството по несъстоятелност Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku поставя въпроса за законосъобразността на извършения от германските власти запор, при положение че полското право — приложимо към производството по несъстоятелност, поради факта че Република Полша е държавата на образуване на това производство — не допуска подобен запор след обявяването на предприятието в несъстоятелност.

20 При тези обстоятелства Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Дали с оглед на членове 3, 4, 16, 17 и 25 от Регламент[а], тоест в светлината на нормите относно международната компетентност на съда на държавата, в която е образувано производството по несъстоятелност, относно приложимия закон за това производство, както и относно условията и последиците от признаването на това производство, националните административни органи на държава членка имат право да запорират сума, намираща се в банковата сметка на стопански субект, след като последният е обявен в несъстоятелност в друга държава членка (налагане на запор като обезпечителна мярка), в противоречие с националните правни норми на държавата членка, в която е образувано това производство (член 4 от Регламента), и при положение че условията за прилагане на членове 5 и 10 от Регламента не са изпълнени?

2) Дали с оглед на член 25, параграф 1 и сл. от Регламент[а] административните органи на държавата членка, в която не е образувано вторично производство по несъстоятелност, но която съгласно член 16 от този регламент е длъжна да признае производството по несъстоятелност, могат да откажат — позовавайки се на вътрешни правни норми — да признаят в съответствие с членове 31—51 от Брюкселската конвенция […] решенията във връзка с провеждането и приключването на производство по несъстоятелност, постановени в държавата на образуване на производството?“

По преюдициалните въпроси

21 С въпросите си, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали в положение като това в главното производство след образуването на главно производство по несъстоятелност в държава членка компетентните органи на друга държава членка имат право

съгласно националното си законодателство, от една страна, да разпоредят запор на имуществото на обявения в несъстоятелност длъжник, намиращо се на територията на последната държава членка, а от друга страна — да откажат да признаят и евентуално да изпълнят решенията, свързани с провеждането и приключването на образувано в първата държава членка производство по несъстоятелност.

22 За да се отговори на така преформулираните въпроси, следва предварително да се припомни, че член 3 от Регламента предвижда два вида производство по несъстоятелност. Производството по несъстоятелност, образувано в съответствие с параграф 1 от този член от компетентната юрисдикция на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника, квалифицирано като „главно производство“, поражда универсално действие, доколкото обхваща имуществото на длъжника във всички държави членки, в които е приложим Регламентът. Макар съобразно параграф 2 от споменатия член компетентната юрисдикция на държавата членка, в която длъжникът притежава предприятие, да може впоследствие да образува производство, квалифицирано като „вторично производство“, действието на това производство се свежда до имуществото на длъжника, което се намира на територията на последната държава (вж. Решение от 2 май 2006 г. по дело Eurofood IFSC, C-341/04, Recueil, стр. I-3813, точка 28).

23 Универсалният обхват на главното производство по несъстоятелност влияе и върху правомощията на синдика, тъй като съгласно член 18, параграф 1 от Регламента назначеният от компетентния съд съгласно член 3, параграф 1 от Регламента синдик може да упражнява на територията на друга държава членка всички предоставени му правомощия, по-специално докато в последната не се образува друго производство по несъстоятелност.

24 От това следва, че единствено образуването на вторично производство по несъстоятелност може да ограничи универсалния обхват на главното производство по несъстоятелност.

25 В допълнение по силата на член 4, параграф 1 от Регламента определянето на компетентната юрисдикция води до определяне на приложимия закон. Всъщност както по отношение на главното производство по несъстоятелност, така и по отношение на вторичното производство по несъстоятелност, законът на

държавата членка, на територията на която е образувано производството, наречена „държава на образуване на производството“, се прилага към производството по несъстоятелност и последиците от него. За тази цел член 4, параграф 2 от Регламента съдържа неизчерпателно изброяване на различни обстоятелства във връзка с производството, които се уреждат от закона на държавата на образуване на производството, сред които са изброени по-специално, в буква б) — имуществените активи, които се включват в масата на несъстоятелността, в буква в) — съответните правомощия на длъжника и на синдика, и в буква е) — действието на производството по несъстоятелност върху предявени правни искания на индивидуални кредитори.

26 Освен това от прочита на член 16, параграф 1 и член 17, параграф 1 от Регламента следва, че решението за образуване на производство по несъстоятелност в държава членка се признава във всички други държави членки от момента на влизането му в сила в държавата на образуване на производството и има действието, предвидено от закона на държавата членка на образуване на производството, във всяка друга държава членка без допълнителни формалности. Съгласно член 25 от Регламента признаването на всички решения, които са различни от решенията във връзка с образуването на производство по несъстоятелност, също се извършва автоматично.

27 Както следва от съображение 22 от Регламента, правилото за предимство, определено в член 16, параграф 1 от същия, който предвижда, че производството по несъстоятелност, образувано в държава членка, се признава във всички други държави членки от момента на влизането му в сила в държавата на образуване на производството, се основава на принципа на взаимното доверие (Решение по дело Eurofood IFSC, посочено по-горе, точка 39).

28 Всъщност това взаимно доверие позволява не само въвеждането на задължителна система на компетентност, която всички юрисдикции, попадащи в приложното поле на Регламента, са длъжни да спазват, а и корелативен отказ на държавите членки от вътрешните им правила за признаване и за екзекватура в полза на опростен механизъм на признаване и изпълнение на решенията, постановени в рамките на производство по несъстоятелност (Решение по дело Eurofood IFSC, посочено по-горе, точка 40, както и по аналогия, що се отнася до Брюкселската конвенция, Решение от 9 декември 2003 г. по дело Gasser, C-116/02, Recueil, стр. I-14693, точка 72 и Решение от 27 април 2004 г. по дело Turner, C-159/02, Recueil, стр. I-3565, точка 24).

29 В това отношение Съдът пояснява, че е присъщо на принципа на взаимното доверие юрисдикцията на държавата членка, сезирана с молба за образуване на главно производство по несъстоятелност, да провери дали е компетентна с оглед на член 3, параграф 1 от Регламента, тоест да провери дали центърът на основните интереси на длъжника се намира в тази държава членка. В замяна на това юрисдикциите на другите държави членки признават решението за образуване на главно производство по несъстоятелност, без да имат възможност да упражнят контрол върху преценката на първата юрисдикция относно нейната компетентност (Решение по дело Eurofood IFSC, посочено по-горе, точки 41 и 42).

30 Що се отнася до изпълнението на решенията във връзка с производство по несъстоятелност, следва да се отбележи, че Регламентът не съдържа специфични правила, а препраща в член 25, параграф 1 към системата на екзекватура, въведена с членове 31—51 от Брюкселската конвенция, като все пак изключва предвидените от Конвенцията основания за отказ, за да ги замести с предвидените от него основания за отказ.

31 Така съгласно съображение 22 от Регламента, според което основанията за отказ следва да се сведат до необходимия минимум, са налице единствено две такива основания.

32 От една страна, по силата на член 25, параграф 3 от Регламента държавите членки не са длъжни да признават или да изпълняват решение, свързано с провеждането и приключването на производство по несъстоятелност, което би могло да доведе до ограничаване на индивидуалната свобода или на тайната на кореспонденцията.

33 От друга страна, по силата на член 26 от Регламента всяка държава членка може да откаже да признае производство по несъстоятелност, което е образувано в друга държава членка, или да изпълни решение, което е постановено в рамките на такова производство, когато това признаване или изпълнение би предизвиквало последици, които явно противоречат на обществения ред на тази държава, и по-специално на нейните основни принципи или на индивидуалните права и свободи, които са гарантирани от нейната конституция.

34 Що се отнася до второто основание за отказ, Съдът вече е пояснил в контекста на Брюкселската конвенция, че прибягване до клаузата за обществен ред, фигурираща в член 27, точка 1 от Конвенцията, доколкото представлява пречка за изпълнението на една от основните ѝ цели, а именно улесняване на свободното движение на съдебните решения, трябва да се извършва само в изключителни случаи (Решение от 28 март 2000 г. по дело Krombach, C-7/98, Recueil, стр. I-1935, точки 19 и 21, както и Решение по дело Eurofood IFSC, посочено по-горе, точка 62). Впрочем съдебната практика във връзка с член 27, точка 1 от Конвенцията е относима към тълкуването на член 26 от Регламента (Решение по дело Eurofood IFSC, посочено по-горе, точка 64).

35 Поставените от запитващата юрисдикция въпроси следва да се разгледат в светлината на гореизложените съображения.

36 В конкретния случай е безспорно, че седалището на MG Probud се намира в Полша и че с решение от 9 юни 2005 г. последното е обявено в несъстоятелност от полска юрисдикция.

37 От член 3, параграф 1 от Регламента следва, че по отношение на дружествата за център на основните интереси до доказване на противното се презумира седалището според устройствения акт. В това отношение Съдът пояснява, че простата презумпция, предвидена от общностния законодател в полза на седалището според устройствения акт на дадено дружество, може да се обори единствено ако обективни обстоятелства, които могат да се проверят от трети лица, позволяват да се установи, че е налице действително положение, различно от това, което локализирането на посоченото седалище според устройствения акт се предполага, че отразява (Решение по дело Eurofood IFSC, посочено по-горе, точка 34). Такъв може по-специално да бъде случаят на дружество, което не извършва дейност на територията на държавата членка, в която е разположено седалището му. За сметка на това, когато дружество упражнява дейността си на територията на държавата членка, в която е разположено седалището му, фактът, че икономическият му избор се контролира или може да се контролира от дружество майка, установено в друга държава членка, не е достатъчен, за да обори предвидената от Регламента презумпция (Решение по дело Eurofood IFSC, посочено по-горе, точка 37).

38 Като се има предвид обаче, че предоставената на разположение на Съда преписка не съдържа доказателство, което да може да постави под съмнение установената в член 3, параграф 1 от Регламента презумпция, изглежда, че центърът на основните интереси на MG Probud е разположен в Полша.

39 Съгласно текста на член 1, параграф 1 от Регламента производството по несъстоятелност, към което се прилага последният, трябва да отговаря на четири характеристики. Трябва да става въпрос за общо производство по несъстоятелност, което налага частичното или пълното лишаване на длъжника от права и води и до назначаването на синдик. Споменатите производства са изброени в приложение А към Регламента, а списъкът със синдици фигурира в приложение В към същия (Решение по дело Eurofood IFSC, посочено по-горе, точки 46 и 47).

40 Доколкото производството по несъстоятелност, образувано по отношение на MG Probud, е сред изброените в приложение А към Регламента, от прилагането на член 3 от Регламента следва, че полските юрисдикции са компетентни да образуват главно производство по несъстоятелност и да постановят всички решения, свързани с провеждането и приключването на последното. Освен това от прилагането на член 4 от посочения регламент следва, че полският закон е приложим към посоченото производство по несъстоятелност и към последиците му.

41 Също така, при условие че фигурира в приложение В към Регламента, определеният от полската юрисдикция синдик може съобразно член 18 от същия регламент да упражнява на територията на другите държави членки всички правомощия, предоставени му от полското законодателство, и по-специално да изнася имущество на длъжника извън територията на държавата членка, на която същото се намира.

42 Както разкриват множество заинтересовани лица, представили писмени становища пред Съда, в случая не е образувано вторично производство и никое от предвидените в членове 5—15 от Регламента изключения, и по-специално никое

от изключенията, фигуриращи в членове 5 и 10 от последния, визирани изрично от запитващата юрисдикция, не е приложимо в рамките на главното производство.

43 С оглед на тези обстоятелства и поради универсалния обхват, който трябва да се придаде на всяко главно производство по несъстоятелност, образуваното в Полша производство по несъстоятелност обхваща всички активи на MG Probud, включително намиращите се в Германия, и полският закон определя не само образуването на производството по несъстоятелност, но и провеждането и приключването му. На това основание този закон урежда положението на имуществото, намиращо се в другите държави членки, както и последиците от производството по несъстоятелност върху мерките, които могат да се наложат по отношение на това имущество.

44 Като се има предвид, че измененият полски закон за несъстоятелността и оздравяването от 28 февруари 2003 г. не позволява след образуването на производство по несъстоятелност срещу длъжника да се образуват изпълнителни производства върху имущество от масата на несъстоятелността, компетентните германски органи не могат валидно да разпоредят в приложение на германското законодателство изпълнителни мерки по отношение на имуществото на MG Probud, намиращо се в Германия.

45 Всъщност, както е видно от членове 16 и 17 от Регламента, приетото в Полша решение за образуване на производство по несъстоятелност трябва автоматично да се признае във всички други държави членки без допълнителни формалности с всички негови последици, предвидени от полския закон.

46 Освен това, доколкото нито едно от доказателствата по преписката, представена на Съда, не позволява да се заключи, че е налице едно от основанията за отказ, посочени в точки 32 и 33 от настоящото решение, сезираната германска юрисдикция е длъжна да признае не само решението за образуване на производството по несъстоятелност, прието от компетентната полска юрисдикция, но и всички други решения във връзка с това производство и следователно не може да се противопостави на изпълнението на последните в приложение на членове 31—51 от Брюкселската конвенция.

47 Предвид всички изложени по-горе съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че Регламентът, и по-специално членове 3, 4, 16, 17 и 25 от него трябва да се тълкуват в смисъл, че в случай като този в главното производство след образуването на главно производство по несъстоятелност в държава членка компетентните органи на друга държава членка, в която не е образувано вторично производство по несъстоятелност, са длъжни — освен ако са налице основанията за отказ, изведени от член 25, параграф 3 и член 26 от Регламента — да признаят и изпълнят всички решения във връзка с това главно производство по несъстоятелност и следователно нямат право да разпоредят в приложение на законодателството на тази друга държава членка изпълнителни мерки по отношение на имуществото на обявен в несъстоятелност длъжник, намиращо се на територията на посочената друга държава членка, когато законодателството на държавата на образуване на производството не го позволява и когато условията, от които зависи прилагането на членове 5 и 10 от Регламента, не са изпълнени.

По съдебните разноски

48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност, и по-специално членове 3, 4, 16, 17 и 25 от него трябва да се тълкуват в смисъл, че в случай като този в главното производство след образуването на главно производство по несъстоятелност в държава членка, компетентните органи на друга държава членка, в която не е образувано вторично производство по несъстоятелност, са

длъжни — освен ако са налице основанията за отказ, изведени от член 25, параграф 3 и член 26 от Регламента — да признаят и изпълнят всички решения във връзка с това главно производство по несъстоятелност и следователно нямат право да разпоредят в приложение на законодателството на тази друга държава членка изпълнителни мерки по отношение на имуществото на обявен в несъстоятелност длъжник, намиращо се на територията на посочената друга държава членка, когато законодателството на държавата на образуване на производството не го позволява и когато условията, от които зависи прилагането на членове 5 и 10 от Регламента, не са изпълнени.

Подписи